

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

και το
Τάγμα του Φοίνικα

Εικονογράφηση:
Τζιμ Κέι
και Νιλ Πάκερ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Harry Potter and the Order of the Phoenix
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury Publishing Plc, Λονδίνο 2003

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Jim Kay

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη, Ράνια Μπουμπουρή, Αγγέλα Σωτηρίου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© J.K. Rowling, 2003

All rights reserved

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1999, 2024

© Εικονογράφησης: Jim Kay, 2022 by Bloomsbury Publishing Plc

© Εικονογράφησης: Neil Packer, 2022 by Bloomsbury Publishing Plc

Wizards World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizards World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizards World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros.

Entertainment Inc. All rights reserved.

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού και του εικονογράφου είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024

ISBN 978-618-01-5758-1

Τυπώθηκε στην Κίνα.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

www.fsc.org

MIX

Paper from
responsible sources

FSC® C144853

Στον Νιδ, στην Τζέσικα και στον Νιέιβινι,
που κάνουν τον κόσμο μου μαγικό...

Τζ. Κ. Ρόουντινγκ

Στην Τζοζεφίν, στον Νιέιβ και
σε όλους όσοι εργάζονται στο NHS

Τζιμ Κέι

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ Ο ΝΤΑΝΤΛΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΗΣΕ

Η πιο ζεστή μέρα εκείνου του καλοκαιριού όδευε προς το τέλος της. Τα μεγάλα τετράγωνα σπιτία της οδού Πριβέτ ήταν τυλιγμένα σε μια χαυνωτική σιωπή, ενώ τ' αυτοκίνητα, που άστραφταν συνήθως από καθαριότητα, σιάθμευαν τώρα σκονισμένα στις πρασιές. Το άλλοτε καταπράσινο και φροντισμένο γκαζόν ήταν κατάξερο και κατσιασμένο – λόγω της ανομβρίας είχε απαγορευτεί στον κόσμο να ποτίζει με το λάστιχο. Οι κάτοικοι της οδού Πριβέτ, που είχαν στερηθεί τις συνηθισμένες ασχολίες τους, να πλένουν τ' αυτοκίνητό τους και να κουρεύουν το γκαζόν, αποτραβήχτηκαν στη δροσερή σκιά των σπιτιών τους. Ωστόσο, είχαν αφήσει ορθάνοιχτα τα παράθυρα με την ελπίδα να δελεάσουν το ανύπαρκτο αεράκι. Ο μόνος που βρισκόταν έξω ήταν ένας έφηβος, ξαπλωμένος ανάσκελα σ' ένα παρτέρι μπροστά στο σπίτι με τον αριθμό 4.

Ήταν ένα λιγνό αγόρι με μαύρα μαλλιά, στρογγυλά γυαλιά και την ταλαιπωρημένη, αδιόρατα ασθενική, όψη του παιδιού που ψήλωσε απότομα. Φορούσε ένα φθαρμένο, βρόμικο τζιν, ένα μακό μπλουζάκι χαχόλικο και ξεθωριασμένο, ενώ τα αθλητικά

παπούτσια του είχαν αρχίσει να ανοίγουν στο σημείο όπου ενώνεται η σόλα με το πανώδερμα. Η εμφάνιση του Χάρι Πότερ δεν τον έκανε ιδιαίτερα συμπαθή στους γείτονες. Οι περισσότεροι ήταν απ' τους ανθρώπους που θεωρούν ότι το απεριποίητο παρουσιαστικό θα 'πρεπε να τιμωρείται διά νόμου. Εκείνο το απόγευμα όμως, έτσι όπως είχε κρυφτεί πίσω από μια ορτανσία φουντωτή σαν θάμνο, ήταν αθέατος από τους περαστικούς. Η μοναδική περίπτωση να τον δει κάποιος ήταν να βγει ο θεός Βέρνον ή η θεία Πετούνια στο παράθυρο του σαλονιού και να κοιτάξει στο παρτέρι που βρισκόταν ακριβώς από κάτω.

Έτσι, ο Χάρι έδινε συγχαρητήρια στον εαυτό του για την ιδέα του να κρυφτεί εκεί. Μπορεί να μην ένιωθε και πολύ άνετα ξαπλωμένος στο σκληρό χώμα που έκαιγε από τη ζέστη αλλά, από την άλλη, δεν υπήρχε κανείς να τον αγριοκοιτάζει, να τρίζει τόσο δυνατά τα δόντια του ώστε να μην μπορεί να ακούσει τις ειδήσεις και να τον βομβαρδίζει με εκνευριστικές ερωτήσεις, όπως συνέβαινε κάθε φορά που αποφάσιζε να καθίσει στο σαλόνι για να δει τηλεόραση με τη θεία και τον θείο του.

Ξάφνου, θαρρείς και οι σκέψεις του πέταξαν στο σπίτι μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, ακούστηκε η φωνή του Βέρνον Ντάρσλι, του θείου του.

«Πάλι καλά που μας άδειασε τη γωνιά ο νεαρός. Αλήθεια, πού είναι;»

«Δεν ξέρω», έκανε αδιάφορα η θεία Πετούνια. «Στο σπίτι, πάντως, δεν είναι».

Ο θείος Βέρνον γρύλισε.

«Άκου να θέλει να δει ειδήσεις...» σχολίασε εκνευρισμένος. «Ήθελα να 'ξερα τι σκαρώνει πάλι. Ποιο φυσιολογικό παιδί ενδιαφέρεται για τις ειδήσεις; Ο Ντάντλι δεν ξέρει πού πάν' τα τέσσερα· αμφιβάλλω αν γνωρίζει καν το όνομα του πρωθυπουργού! Άλλωστε, οι ειδήσεις μας δε λένε τίποτα για τους δικούς του...»

«Σώπα, Βέρνον», τον διέκοψε η θεία Πετούνια. «Είναι ανοιχτά τα παράθυρα!»

«Αχ, ναι, χρυσή μου, συγγνώμη».

Οι Ντάρσλι βυθίστηκαν στη σιωπή. Ο Χάρι άκουσε να παίζεται μια διαφήμιση δημητριακών με ξηρούς καρπούς τη στιγμή που η κυρία Φιγκ, μια ιδιόρρυθμη γριά κυρία από τη γειτονική οδό Γλυσίνας, που λάτρευε τις γάτες, περνούσε από τον δρόμο με αργό βήμα μονολογώντας συνοφρυωμένη. Ο Χάρι ευχαρίστησε την τύχη του που ήταν κρυμμένος πίσω από την ορτανσία γιατί τώρα τελευταία η κυρία Φιγκ κάθε φορά που τον συναντούσε στον δρόμο, τον καλούσε στο σπίτι της για τσάι. Η γριά έστριψε στη γωνία και χάθηκε από τα μάτια του, όταν ξανακούστηκε από το παράθυρο η φωνή του θείου Βέρνον.

«Ο Ντίντι βγήκε για τσάι;»

«Τον έχουν καλέσει οι Πόλκισ», είπε με καμάρι η θεία Πετούνια. «Έχει τόσους φίλους, είναι τόσο αγαπητό το χρυσούλι μου...»

Ο Χάρι έπνιξε με κόπο ένα ειρωνικό γέλιο που ανέβηκε στα χείλη του. Οι Ντάρσλι ήταν εντελώς ηλίθιοι σε ό,τι αφορούσε τον γιο τους τον Ντάντλι. Ήταν ικανοί να πιστέψουν ό,τι τους σέρβιρε, ότι δέναν κάθε απόγευμα των καλοκαιρινών διακοπών

ήταν καλεσμένος για τσάι, μια απ' τους γονείς του ενός φίλου του, μια απ' του άλλου. Ο Χάρι ήξερε καλά ότι ο Ντάντλι δεν ήταν καλεσμένος πουθενά· αυτός και η παρέα του –η συμμορία του, πες καλύτερα– περνούσαν τα βράδια τους ρημάζοντας την παιδική χαρά του πάρκου, καπνίζοντας στις γωνιές των δρόμων και πετώντας πέτρες σε διερχόμενα αυτοκίνητα και μικρά παιδιά. Ο Χάρι τούς είχε δει πολλά βράδια που συνήθιζε να πηγαίνει μόνος του βόλτα στο Λιπλ Χουίνγκιν· είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος των διακοπών του τριγυρίζοντας στους δρόμους και μαζεύοντας εφημερίδες από τα σκουπίδια.

Στ' αυτιά του έφτασαν οι πρώτες νότες του μουσικού σήματος που ανήγγειλε τις ειδήσεις των επτά και το στομάχι του σφίχτηκε. Ίσως απόψε, ύστερα από έναν ολόκληρο μήνα που πέρασε περιμένοντας, να έφτανε η μεγάλη νύχτα.

*«Τεράστια πδήθη ταλαιπωρημένων τουριστών πδημι-
μυρίζουν τα αεροδρόμια της Ισπανίας, καθώς η απεργία
των υπευθύνων για τη διακίνηση των αποσκευών διανύει
τη δεύτερη εβδομάδα...»*

«Μωρέ, δώστε τους τα παπούτσια στο χέρι, εγώ αυτό θα έκανα», γρύλισε ο θείος Βέρνον σκεπάζοντας τις τελευταίες λέξεις από τη φράση του παρουσιαστή. Έξω στο παρτέρι, όμως, ο Χάρι ξαναβρήκε το χρώμα του. Αν είχε συμβεί κάτι, θα ήταν πρώτο θέμα στις ειδήσεις· ο θάνατος και η καταστροφή έχουν πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τους ταλαιπωρημένους τουρίστες.

Άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης και κάρφωσε το βλέμμα του στον καταγάλανο ουρανό. Κι αυτό το καλοκαίρι επαναλαμβανόταν καθημερινά η ίδια ιστορία: αγωνία, αναμονή, προσωρινή ανακούφιση κι ύστερα η αγωνία ξαναφούντωνε... και τον βασάνιζε το ίδιο, όλο και πιο επιτακτικό ερώτημα: Γιατί δεν είχε γίνει τίποτε ακόμη;

Έστρεψε πάλι την προσοχή του στις ειδήσεις για την περίπτωση που υπήρχε κάποια μικρή ένδειξη, κάποιο γεγονός που οι Μαγκλ δεν ήταν σε θέση να

αντιληφθούν την πραγματική του σημασία – μια ανεξήγητη εξαφάνιση, ίσως, ή ένα παράξενο δυστύχημα –, αλλά την απεργία στο αεροδρόμιο διαδέχτηκαν ειδήσεις για την ανομβρία στα νοτιοανατολικά («Ελπίζω να τ' ακούει ο απέναντι, που βάζει το αυτόματο πότισμα στις τρεις το πρωί!» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον). Στη συνέχεια είπαν για ένα ελικόπτερο που κινδύνευσε να συντριβεί σε έναν αγρό στο Σάρει κι ύστερα για το διαζύγιο μιας διάσημης ηθοποιού από τον επίσης διάσημο σύζυγό της («Λες και μας ενδιαφέρουν οι ελεεινές τους υποθέσεις», σχολίασε περιφρονητικά η θεία Πετούνια, που ωστόσο ξεκοκάλιζε τα περιοδικά παρακολουθώντας μανιωδώς την υπόθεση του διαζυγίου).

Ο Χάρι έκλεισε τα μάτια του για να προστατευτεί από την απογευματινή αντιπλία τη στιγμή που ο παρουσιαστής έλεγε: «...και ιέδος, ο Μπάνγκι το παπαγαλάκι βρήκε έναν πρωτότυπο τρόπο να δροσίσει το καλοκαίρι του. Ο Μπάνγκι, που μένει στο Μπάρνοχι, στην οδό Πένιε Φιερίν, έμαθε θαλάσσιο σκι! Η ρεπόρτερ μας Μέρη Νιόρκινς θα μας δώσει περισσότερες πληροφορίες».

Το αγόρι ξανάνοιξε τα μάτια του. Τώρα που έφτασαν οι ειδήσεις στα παπαγαλάκια-οκίερ, δε χρειαζόταν να ακούσει τα υπόλοιπα. Γύρισε μπρούμυτα, στηρίχτηκε στα γόνατα και στους αγκώνες κι ετοιμάστηκε να περάσει μπουσουλώντας μπροστά από το παράθυρο.

Δεν πρόλαβε όμως ούτε δυο βήματα να κάνει, και μια σειρά από αλλεπάλληλα γεγονότα τού πάγωσε το αίμα: ένας δυνατός κρότος, σαν πυροβολισμός, θρυμμάτισε τη χαυνωτική σιγαλιά· μια γάτα εμφανίστηκε ξαφνικά κάτω από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο κι έγινε καπνός· από το σαλόνι των Ντάρσλι ακούστηκε μια στριγκλιά κι έπειτα μια βροντερή βλαστήμια που συνοδεύτηκε από το σπάσιμο ενός πορσελάνινου πιάτου. Ο Χάρι ανασηκώθηκε, λες κι αυτό ήταν το σύνθημα που περίμενε, τραβώντας ταυτόχρονα σαν ξίφος από τη ζώνη του τζιν του ένα λεπτό ξύλινο ραβδί. Καθώς σηκωνόταν όμως, χτύπησε

το κεφάλι του στο ανοιχτό παράθυρο των Ντάρσλι. Ο βρόντος που ακούστηκε έκανε τη θεία Πετούνια να στριγκλίσει ακόμη πιο δυνατά.

Ο Χάρι ένιωσε σαν να άνοιξε το κεφάλι του στα δύο. Τραντάχτηκε ολόκληρος και τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα, ενώ προσπαθούσε να εστιάσει το βλέμμα του στον δρόμο για να εντοπίσει την πηγή του κρότου. Αλλά πριν προλάβει καλά καλά να σταθεί στα πόδια του, ξεπρόβαλαν από το παράθυρο δυο κόκκινες χερούκλες και τον γράπωσαν απ' τον λαιμό.

«Μάζεψέ το!» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον στο αυτί του αγοριού. «Αμέσως! Προτού το πάρει κάνα μάτι!»

«Άφησέ με!» πρόφερε ο Χάρι με κοιμμένη την ανάσα. Πάλεψε μερικές στιγμές πασχίζοντας να ανοίξει τα χοντρά σαν λουκάνικα δάχτυλα του θείου του με το αριστερό χέρι του, ενώ στο δεξί εξακολουθούσε να κρατάει σφιχτά το μαγικό ραβδί· και τότε, ενώ ο πόνος στο κεφάλι του γινόταν όλο και πιο έντονος, ο θεός Βέρνον έσκουξε σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα κι άφησε απότομα τον λαιμό του Χάρι. Κάποια αόρατη δύναμη ξεχύθηκε από το κορμί του ανιψιού του και τον απώθησε αστραπιαία. Ήταν πλέον αδύνατον να τον αγγίξει.

Λαχανιασμένος ο Χάρι έπεσε με τα μούτρα πάνω στην ορτανσία, ανασηκώθηκε και κοίταξε ολόγυρα – δεν μπορούσε να καταλάβει από πού προήλθε ο εκκωφαντικός κρότος. Οι γείτονες όμως είχαν κιόλας βγει στα παράθυρά τους, έτσι ο νεαρός έκρυψε βιαστικά το ραβδί στο παντελόνι του και πήρε το πιο αθώο ύφος του.

«Τι ωραία βραδιά!» φώναξε ο θεός Βέρνον χαιρετώντας την ιδιοκτησία του απέναντι σπιτιού, στο νούμερο 7, που αγριοκοίταζε πίσω από τις δικτυωτές κουρτίνες της. «Ακούσατε την εξάτιμση του αυτοκινήτου; Εμείς πήραμε μια τρομάρα!»

Συνέχισε να χαμογελά σαν μανιακός μέχρι που οι περίεργοι γείτονες τραβήχτηκαν από τα παράθυρά τους, οπότε το φρικτό χαμόγελό του έγινε ένας

μορφασμός οργής καθώς έγνεφε στον Χάρι να πλησιάσει. Εκείνος έκανε μερικά βήματα, αλλά φρόντισε να σταματήσει σε ένα σημείο που δεν τον έφταναν τα απειλητικά απλωμένα χέρια του θείου Βέρνον.

«Τι στον διάβολο πας να κάνεις;» ρώτησε ο θείος Βέρνον με στριγκιά φωνή που έτρεμε από λύσσα.

«Τι πάω να κάνω;» επανέλαβε ψυχρά ο Χάρι. Κοιτούσε πάνω κάτω στον δρόμο ελπίζοντας ακόμη να δει το πρόσωπο που προκάλεσε όλη αυτή τη φασαρία.

«Ακούστηκε σαν να βροντάνε κανόνια έξω ακριβώς από το σπίτι...»

«Δεν προκάλεσα εγώ αυτόν τον θόρυβο», δήλωσε αποφασιστικά ο Χάρι.

Δίπλα στο πλατύ κόκκινο πρόσωπο του θείου Βέρνον εμφανίστηκε η αδύνατη αλογίσια μούρη της θείας Πετούνια. Ήταν κατάχλωμη.

«Γιατί παραμόνευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Σωστή ερώτηση, Πετούνια! Τι γύρευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Άκουγα τις ειδήσεις», παραδέχτηκε ο Χάρι υποχωρώντας.

Η θεία κι ο θείος του κοιτάχτηκαν οργισμένοι.

«Άκουγες τις ειδήσεις! Πάλι;»

«Βλέπετε, αλλάζουν κάθε μέρα», συνέχισε.

«Μη μου πουλάς εμένα εξυπνάδες! Απαιτώ να μάθω τι σκαρώνεις· και μην ξανακούσω για ειδήσεις

και τέτοιες σαχλαμάρες! Ξέρεις πολύ καλά ότι οι δικοί σου...»

«Πρόσεχε, Βέρνον!» ψέλλισε η θεία Πετούνια και ο θείος Βέρνον χαμήλωσε τόσο πολύ τη φωνή του, που ο Χάρι δυσκολεύτηκε να τον ακούσει.

«...ότι οι δικοί σου δεν αναφέρονται στις δικές μας ειδήσεις!» συνέχισε ο θείος του.

«Τόσα ξέρεις, τόσα λες!» είπε με έμφαση ο Χάρι.

Οι Ντάρσλι τον κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια.

«Παλιοψεύτη! Και τι κάνουν όλες αυτές οι...» άρχισε να λέει η θεία Πετούνια και χαμήλωσε κι εκείνη τη φωνή της, ώστε ο Χάρι διάβασε στα χείλη της την επόμενη λέξη, «...κουκουβάγιες, αν δε σου φέρνουν τα νέα σας;»

«Αχά!» ψιθύρισε θριαμβευτικά ο θείος Βέρνον. «Τι έχεις να πεις τώρα, νεαρέ μου; Λες και δεν ξέρουμε ότι σου φέρνουν τα νέα σας αυτά τα σιχαμένα πουλιά!»

Ο Χάρι δίστασε προς στιγμήν. Του κόστιζε να παραδεχτεί την αλήθεια, αν και οι θείοι του δεν μπορούσαν να ξέρουν πόσο άσχημα ένιωθε που το παραδεχόταν.

«Οι κουκουβάγιες... δε μου φέρνουν νέα», είπε ανέκφραστα.

«Δεν το πιστεύω», βιάστηκε να πει η θεία Πετούνια.

«Ούτε εγώ», δήλωσε ο θείος Βέρνον.

«Ξέρουμε ότι κάτι ετοιμάζεις», συνέχισε η θεία Πετούνια.

«Δεν είμαστε πλίσθιοι», συμπλήρωσε ο θεός Βέρνον.

«Αυτό κι αν είναι είδηση», είπε νευριασμένος ο Χάρι και, πριν προλάβουν οι Ντάρσλι να αντιδράσουν, έκανε μεταβολή, διέσχισε το γρασίδι, πήδηξε τη χαμηλή μάντρα του κήπου και βγήκε στον δρόμο.

Τώρα την είχε άσχημα και το ήξερε. Αργότερα θα υποχρεωνόταν να αντιμετωπίσει τη θεία και τον θείο του και να πληρώσει το τίμημα της αυθάδειάς του, αλλά αυτή τη στιγμή δεν τον ένοιαζε και ιδιαίτερα· υπήρχαν πολύ πιο σοβαρά θέματα που τον απασχολούσαν.

Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε προήλθε από κάποιον διακτινισμό. Αυτόν ακριβώς τον ήχο έκανε ο Ντόμπι, το σπιτικό ξωτικό, όταν εξαφανίζοταν. Μήπως βρισκόταν εδώ, στην οδό Πριβέτ; Μήπως αυτή τη στιγμή τον παρακολουθούσε; Μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, το αγόρι γύρισε απότομα και κοίταξε την οδό Πριβέτ, μα στον δρόμο δεν υπήρχε ψυχή. Όχι. Εξάλλου ήταν σίγουρος πως ο Ντόμπι δεν ήξερε να γίνεται αόρατος.

Προχώρησε χωρίς να κοιτάζει πού πηγαίνει· το τελευταίο διάστημα είχε περπατήσει τόσο πολύ αυτούς τους δρόμους, ώστε τα βήματά του τον οδηγούσαν από μόνα τους στα αγαπημένα του λημέρια. Κάθε τόσο έριχνε προς τα πίσω μια κλεφτή ματιά. Κάποιο μαγικό πλάσμα βρέθηκε κοντά του όταν ήταν ξαπλωμένος ανάμεσα στις μαραμίνες ορτανσίες της

θείας Πετούνια, ήταν βέβαιος γι' αυτό. Γιατί δεν του μίλησε; Γιατί δεν επικοινωνήσε μαζί του; Γιατί κρυβόταν τώρα;

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, και καθώς κορυφωνόταν η απογοήτευσή του, η σιγουριά του εξανεμίστηκε.

Ίσως να μην ήταν τελικά μαγικός ο ήχος. Ίσως να λαχταρούσε τόσο απεγνωσμένα μια φευγαλέα έστω επαφή με τον κόσμο στον οποίο ανήκε, που αντιδρούσε υπερβολικά σε κοινούς και συνηθισμένους θορύβους. Πώς ήταν τόσο σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε δεν ήταν από κάποιο αντικείμενο που έσπασε στο διπλανό σπίτι;

Ο Χάρι ένιωσε ένα πλάκωμα στην καρδιά του και, πριν προλάβει να αντιδράσει, βυθίστηκε ξανά στην απελπισία που τον βασάνιζε όλο το καλοκαίρι.

Αύριο το πρωί θα έβαζε το ξυπνητήρι στις πέντε για να πληρώσει την κουκουβάγια που του έφερνε τον *Ημερήσιο Προφήτη*· αλλά τι νόημα είχε να εξακολουθήσει να τον παίρνει; Τον τελευταίο καιρό έριχνε μια ματιά στο πρωτοσέλιδο και τον πέταγε στην άκρη· μόλις θ' ανακάλυπταν αυτοί οι βλάκες που διεύθυναν την εφημερίδα ότι επέστρεψε ο Βόλντεμορτ, θα το δημοσίευαν με πηχυαίους τίτλους στην πρώτη σελίδα, κι αυτή ήταν η μόνη είδηση που ενδιέφερε τον Χάρι.

Αν ήταν τυχερός, θα έρχονταν και κουκουβάγιες

με γράμματα από τους κολλητούς του, τον Ρον και την Ερμιόνη, αν και είχε χάσει από καιρό κάθε ελπίδα να μάθει νέα από τα γράμματά τους.

Όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορούμε να σου πούμε ποδλά για το... ξέρεις πύρα... Μας είπαν να προσέχουμε τα δόγια μας για την περίπτωση που κάποιο γράμμα παραπέσει... Είμαστε ποδύ απασχολημένοι, αλλά δεν μπορούμε να σου γράψουμε δεπιτομέρειες... Συμβαίνουν ποδλά και διάφορα, θα σ' τα πούμε όλα όταν σε δούμε από κονιά...

Μα πότε θα τον έβλεπαν; Κανένας δεν έμπαινε στον κόπο να του δώσει συγκεκριμένη ημερομηνία. Η Ερμιόνη είχε γράψει *Θα σε δω σύντομα* στην κάρτα για τα γενέθλιά του, αλλά πόσο σύντομα ήταν το «σύντομα»; Απ' ό,τι κατάλαβε από κάποιες αόριστες νύξεις στα γράμματά τους, η Ερμιόνη και ο Ρον βρίσκονταν στο ίδιο μέρος, μάλλον στο πατρικό του Ρον. Μαράζωνε όταν σκεφτόταν τι ωραία που θα περνούσαν οι δυο τους στο Μπάροου, ενώ εκείνος ήταν καθηλωμένος στην οδό Πριβέι. Για την ακρίβεια, ήταν τόσο θυμωμένος μαζί τους, που πέταξε χωρίς να ανοίξει τα δύο κουτιά σοκολατάκια από το φημισμένο ζαχαροπλαστείο «Μελόχουφτες» που του έστειλαν στα γενέθλιά του. Στη συνέχεια βέβαια το μετάνιωσε πικρά, όταν είδε τη μαραμένη σαλάτα που σέρβιρε για βραδινό η θεία Πετούνια.

Και με τι ήταν απασχολημένοι ο Ρον και η Ερμιόνη; Γιατί δεν ήταν κι αυτός απασχολημένος; Μήπως δεν είχε αποδείξει ότι διέθετε την ικανότητα να αντιμετωπίσει πολύ πιο δύσκολες καταστάσεις από εκείνους; Είχαν ξεχάσει όλα όσα έκανε; Αυτός δεν ήταν που βρέθηκε στο νεκροταφείο κι έγινε μάρτυρας της δολοφονίας του Σέντρικ; Αυτόν δεν έδεσαν στην ταφόπλακα με σκοπό να τον δολοφονήσουν;

Μην τα σκέφτεσαι, είπε αυστηρά στον εαυτό του για εκατοστή φορά εκείνο το καλοκαίρι. Του έφτανε και του περίσσευε που έβλεπε ξανά και ξανά στους επιτάλτες του το νεκροταφείο, δε χρειαζόταν να το σκέφτεται και στον ζύπνιο του.

Έστριψε στη γωνία και βγήκε στην Ημισέληνο

της Μανόλιας· στα μισά του δρόμου πέρασε μπροστά από ένα στενάκι δίπλα σε ένα γκαράζ, όπου είχε πρωτοδεί τον νονό του. Ο Σείριος τουλάχιστον καταλάβαινε πώς αισθανόταν ο Χάρι. Μπορεί τα γράμματά του να μην περιείχαν ενδιαφέροντα νέα, αλλά ήταν γεμάτα συμβουλές και λόγια παρηγοριάς, όχι βασανιστικά υπονοούμενα όπως του Ρον και της Ερμιόνης: *Φαντάζομαι την αγωνία σου... Κάισε φρόνιμος κι όλα θα πάνε καλά... Να προσέχεις και να αποφεύγεις τις βεβιασμένες κινήσεις...*

Πάντως, σκέφτηκε ο Χάρι καθώς διέσχιζε την Ημισέληνο της Μανόλιας κι έστριβε στην οδό Μανόλιας, με κατεύθυνση το μισοσκοτεινό πάρκο, *σε γενικές γραμμές έχω ακοδουθήσει τις συμβουλές του Σείριου*. Αντιστάθηκε στον πειρασμό να δέσει το μπαούλο του στο μαγικό του σκουπόξυλο και να πάει, μια και δυο, στο Μπάροου. Μάλιστα, πίστευε ότι η συμπεριφορά του ήταν υποδειγματική, αν αναλογιζόταν κανείς την οργή και την απογοήτευση που του προκαλούσε ο αποκλεισμός του στην οδό Πριβέι. Δεν ήταν και λίγο το ότι αναγκαζόταν να κρύβεται στα παρτέρια, με την ελπίδα να ακούσει κάτι που θα του έδινε μια ιδέα για τις κινήσεις του λόρδου Βόλντεμορτ. Ωστόσο, πήγαινε πολύ να τον συμβουλευτεί να αποφεύγει τις βεβιασμένες κινήσεις ένας άνθρωπος που πέρασε δώδεκα χρόνια στη φυλακή του Αζκαμπάν, δραπέτευσε, προσπάθησε να διαπράξει τον φόνο για τον οποίο είχε καταδικαστεί άδικα κι ύστερα διέφυγε με έναν κλεμμένο ιππόγρυπα.

Ο Χάρι σκαρφάλωσε στην κλειδωμένη πόρτα του πάρκου, πήδησε μέσα και άρχισε να περπατά στο κατάξερο γρασίδι. Το πάρκο ήταν έρημο σαν τους γύρω δρόμους. Όταν έφτασε στις κούνιες, κάθισε στη μία και μοναδική που δεν κατάφεραν να σπάσουν ο Ντάντλι κι η παρέα του, αγκάλιασε με το ένα μπράτσο του την αλυσίδα και κάρφωσε κατσουφιασμένος το βλέμμα του στο έδαφος. Δε θα μπορούσε να κρυφτεί ξανά στον κήπο των Ντάρσλι. Αύριο θα έπρεπε να σκεφτεί καινούργιο τρόπο για να

ακούει τις ειδήσεις. Τώρα, λοιπόν, το μόνο που είχε να περιμένει ήταν άλλη μια δύσκολη και ταραγμένη νύχτα· ακόμη κι όταν δεν έβλεπε εφιάλτες με τον Σέντρικ, ονειρευόταν δαιδαλώδεις σκοτεινούς διαδρόμους που κατέληγαν σε αδιέξοδα κι αμπαρωμένες πόρτες, κάτι που σίγουρα οφειλόταν στο αίσθημα παγίδευσης που τον βασάνιζε στον ξύπνιο του. Στο μεταξύ ένιωθε ένα δυσάρεστο μυρμήγκιασμα στην ουλή που είχε στο μέτωπό του, αλλά δεν έτρεφε αυταπάτες: ο Ρον, η Ερμιόνη και ο Σείριος θα έμεναν ασυγκίνητοι. Παλιά, ο πόνος στην ουλή τον προειδοποιούσε ότι δυνάμωνε ο Βόλντεμορτ, αλλά τώρα, που είχε ανακτήσει πλήρως όλη του τη δύναμη, οι φίλοι του θα του επισήμαιναν ότι ήταν πολύ φυσικό να τον ενοχλεί διαρκώς η ουλή... έπρεπε να το περιμένει... τίποτα το ανησυχητικό... περσινά ξινά σταφύλια...

Τον έπνιγε η αδικία και του ερχόταν να ουρλιάξει από τα νεύρα του. Αν δεν ήταν αυτός, κανείς δε θα είχε πάρει μυρουδιά ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ! Κι η ανταμοιβή του ήταν να καθηλωθεί για τέσσερις ολάκερες εβδομάδες στο Λιπλ Χουίνγκιν, εντελώς αποκομμένος από τον κόσμο των μάγων, και να κρύβεται μες στις μαραμένες ορτανοίες για να ακούσει πώς κάνουν σκι τα παπαγαλάκια! Πώς μπόρεσε ο Νάμπλντορ να τον ξεχάσει τόσο εύκολα; Γιατί ο Ρον κι η Ερμιόνη δεν κάλεσαν κι εκείνον μαζί τους; Ως πότε θα άντεχε να ακούει τον Σείριο να τον συμβουλεύει να κάτσει στ' αυγά του και να είναι καλό παιδάκι; Ως πότε θα αντιστεκόταν στον πειρασμό να γράψει σε αυτούς τους βλάκες του *Ημερήσιου Προφήτη* ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ; Όλες αυτές οι σκέψεις τριβέλιζαν το μυαλό του Χάρι και η ψυχή του φλογιζόταν από αγανάκτηση, καθώς έπεφτε η υγρή βελούδινη νυχτιά και η ατμόσφαιρα πλημμύριζε από τη μυρουδιά του ζεστού μαραμένου χορταριού, κι ο μόνος ήχος που έσπαζε τη σιωπή ήταν το βουητό των αυτοκινήτων έξω από τα κιγκλιδώματα του πάρκου.

Δεν ήξερε πόση ώρα ήταν καθισμένος στην κούβια, όταν ομιλίες διέκοψαν τους συλλογισμούς του. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε τις σιλουέτες μιας παρέας ατόμων, που διέσχιζαν το πάρκο, να διαγράφονται στο αχνό φέγγος που έριχναν τα φώτα των γύρω δρόμων. Ο ένας τραγουδούσε δυνατά ένα κακόγουστο τραγούδι και οι άλλοι γελούσαν. Μερικοί από αυτούς κρατούσαν από το τιμόνι ακριβά αγωνιστικά ποδήλατα και τα τσούλαγαν δίπλα τους.

Ο Χάρι κατάλαβε αμέσως ποιοι ήταν. Προπορευόταν η χαρακτηριστική σιλουέτα του ξαδέλφου του, του Ντάντλι Ντάρσλι, που επέστρεφε στο σπίτι συντροφιά με τους πιστούς του φίλους.

Ο Ντάντλι παρέμενε κοντρομπαλός όπως πάντα, αλλά η αυστηρή δίαιτα ενός χρόνου και η ανακάλυψη ενός καινούργιου ταλέντου που διέθετε είχαν αλλάξει αισθητά την εμφάνισή του. Όπως διαλαλούσε πανευτυχής ο θεός Βέρνον, ο Ντάντλι ανακηρύχτηκε πρόσφατα νικητής στο Εφηβικό Διασχολικό Πρωτάθλημα Μποξ Νοτιοανατολικής Αγγλίας, στην κατηγορία βαρέων βαρών. Αυτό το «ευγενές άθλημα», όπως το αποκαλούσε ο θεός Βέρνον, έκανε τον Ντάντλι να φαντάζει ακόμη πιο τρομερός στα μάτια του Χάρι απ' ό,τι την εποχή που πήγαιναν στο δημοτικό κι ο Χάρι συνήθιζε να παίζει τον ρόλο του πρώτου σάκου μποξ του Ντάντλι. Ο Χάρι βέβαια δε φοβόταν ούτε κατά διάνοια τον ξάδελφό του. Εξακολουθούσε όμως να πιστεύει πως το ότι ο Ντάντλι έμαθε να ρίχνει πιο δυνατές και εύστοχες γροθιές δεν αποτελούσε και λόγο πανηγυρισμών από τους Ντάρσλι. Όλα τα παιδιά της γειτονιάς τον έτρεμαν· τον φοβούνταν πιο πολύ κι από «εκείνον τον Πότερ», που τα είχαν προειδοποιήσει πως ήταν χούλιγκαν και πως φοιτούσε στο Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων «Ο Άγιος Βρούτος».

Ο Χάρι είδε τις σκοτεινές σιλουέτες να γλιστρούν πάνω στο γρασίδι κι αναρωτήθηκε ποιον να ξυλοφόρτωσαν πάλι απόψε. *Κοιάξτε προς τα δω...* πρόσταξε νοερά ο Χάρι καθώς τους παρατηρούσε. *Αντε δει-*

πόν... κοιάξτε προς τα δω... είμαι οδομόναχος... εδάτε να με δείρειτε...

Αν τον έβλεπαν οι φίλοι του Ντάντλι, θα άλλαζαν σίγουρα κατεύθυνση για να έρθουν προς το μέρος του. Τι θα έκανε τότε ο Ντάντλι; Δε θα ήθελε βέβαια να ρεζίλευτεί μπροστά τους, θα φοβόταν όμως να προκαλέσει τον Χάρι... Θα είχε πολύ γούστο να παρακολουθεί τον Ντάντλι που δε θα ξέρει τι να κάνει να τον προκαλεί κι αυτός να μην μπορεί να αντιδράσει... Κι αν επιχειρούσε κανένας άλλος να χτυπήσει τον Χάρι, ήταν πανέτοιμος – είχε μαζί του το ραβδί του. Ας κόπιαζαν, αν τολμούσαν... Δεν έβλεπε την ώρα να ξεσπάσει τα νεύρα του σε αυτά τα αγόρια που έκαναν κάποτε τη ζωή του κόλαση.

Δε γύρισαν όμως προς το μέρος του, ούτε καν τον είδαν, και τώρα είχαν φτάσει σχεδόν κοντά στα κάγκελα. Ο Χάρι έπνιξε την επιθυμία να τους φωνάξει... θα ήταν λάθος του να πάει γυρεύοντας για καβγά... απαγορευόταν να χρησιμοποιήσει τις μαγικές δυνάμεις του... θα κινδύνευε πάλι να φάει αποβολή...

Έοβησαν οι φωνές της συμμορίας του Ντάντλι: είχαν χαθεί πια από τα μάτια του, προχωρούσαν στην οδό Μανόλιας.

Είδες, Σείριε; είπε από μέσα του ο Χάρι. *Απέφυγα τις βεβιασμένες κινήσεις. Κάθισα φρόνιμος. Το αντίθετο ακριβώς απ' αυτό που έκανες εσύ.*

Σηκώθηκε και τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει. Η θεία Πετιούνια κι ο θεός Βέρνον θεωρούσαν πως, ό,τι ώρα κι αν γύριζε ο Ντάντλι, ήταν η σωστή ώρα να μαζευτείς στο σπίτι, ενώ αν κάποιος γύριζε αργότερα, ήταν πάρα πολύ αργά. Ο θεός του τον είχε απειλήσει ότι θα τον κλείδωνε στην αποθήκη αν ξαναμαζευόταν ύστερα από τον Ντάντλι, έτσι ο Χάρι έπνιξε ένα χασμουρητό και κίνησε βλοσυρός για την πύλη του πάρκου.

Η οδός Μανόλιας, όπως και η οδός Πριβέτι, είχε μεγάλα τετράγωνα σπίτια με άψογα φροντισμένο γκαζόν, τα οποία ανήκαν σε μεγάλους τετράγωνους ιδιοκτήτες που οδηγούσαν πεντακάθαρα αυτοκίνη-

τα παρόμοια με του θείου Βέρνον. Ο Χάρι προτιμούσε να κυκλοφορεί στο Λιτλ Χούνγκιν την νύχτα. Το φως μέσα από τα παράθυρα με τις κουρτίνες διαχέονταν σμιλεύοντας λαμπερά περίτεχνα σχέδια στο σκοτάδι, γεμάτα χρώματα. Τέτοια ώρα δεν κινδύνευε να ακούσει περιφρονητικά σχόλια για την ατημέλητη εμφάνισή του, όπως συνήθως συνέβαινε όταν διασταυρωνόταν με τους ιδιοκτήτες των σπιτιών. Βάδιζε βιαστικά, κι έτσι λίγο παρακάτω διέκρινε μπροστά του την παρέα του Ντάντλι: καληνυχτίζονταν μπροστά στη γωνία της Ημισελήνου της Μανόλιας. Ο Χάρι κρύφτηκε στη σκιά μιας μεγάλης πασχαλιάς και περίμενε.

«...κι έσκουζε σαν γουρούνι», έλεγε ο Μάλκολμ ανάμεσα στα χαχανητά των άλλων.

«Φοβερό κροσέ, Μεγάλε», ακούστηκε ο Πιρς.

«Αύριο την ίδια ώρα;» είπε ο Ντάντλι.

«Περάστε απ' το σπίτι μου, θα λείπουν οι γονείς μου», πρότεινε ο Γκόρντον.

«Τα λέμε, λοιπόν», είπε ο Ντάντλι.

«Γεια σου, Νταντ!»

«Αύριο, Μεγάλε!»

Ο Χάρι περίμενε να φύγουν οι υπόλοιποι πριν ξεκινήσει πάλι. Όταν έοβησαν οι φωνές τους, έστριψε στην Ημισέληνο της Μανόλιας επιταχύνοντας το βήμα του και λίγες στιγμές αργότερα πρόφτασε τον Ντάντλι, που πήγαινε με το πάσο του σιγοτραγουδώντας φάλτσα.

«Ει, Μεγάλε!»

Ο Ντάντλι γύρισε.

«Α», μούγκρισε ενοχλημένος. «Εσύ είσαι;»

«Από πότε έγινες Μεγάλος;» ρώτησε ο Χάρι.

«Κόφ' το», γρύλισε εκείνος και συνέχισε τον δρόμο του.

«Ωραίο όνομα», χαμογέλασε ο Χάρι συντονίζοντας το βήμα του με του ξαδέλφου του. «Αλλά για μένα θα είσαι πάντα “ο Νίντι το ζουζουνάκι” μου».

«Είπα ΚΟΦ' ΤΟ!» νευρίασε ο Ντάντλι κι έσφιξε τις χοντρές γροθιές του.

*Έφτιασε στη μαύρη πόρτα αδελά δεν μπορούσε να την ανοίξει... την κοίταξε
ποθύντας απεδπισμένα να μπει μέσα... εκεί βρισκόταν κάτι που ήθελε με όλη
τη δύναμη της ψυχής του... ένα έπαθλο που ξεπερνούσε όλα τα όνειρά του...*

Μέσα στη λαμπρότητα του σπιτιού του Σείριου Μπλακ, το Τάγμα του Φοίνικα συναθροίζεται υπό τη σκιά του επικείμενου πολέμου. Καθώς ο λόρδος Βόλντεμορτ αποκτά ολοένα και μεγαλύτερη δύναμη, οι σκέψεις του εισχωρούν στον ύπνο του Χάρι Πότερ, δηλητηριάζοντας τα όνειρά του, ενώ αποκαλύπτουν μια εμμονή με την ισχυρή μαγεία που κρύβεται μέσα στο Τμήμα Μυστηρίων...

Ωστόσο, η τόλμη κυριαρχεί και μια πιστή ομάδα μαθητών απαρτίζουν τον Στρατό του Ντάμπλντορ, αποφασισμένοι να υπονομεύσουν την καθηγήτρια Άμπριτζ και να εξασκηθούν στην άμυνα εναντίον των σκοτεινών τεχνών, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τις δυνάμεις του Σκότους.

Αυτή η εκπληκτική εικονογραφημένη έκδοση του πέμπτου βιβλίου της κλασικής σειράς της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ συνδυάζει τα talέντα των βραβευμένων Τζιμ Κέι και Νιλ Πάκερ, παρουσιάζοντας εμβληματικές σκηνές και αγαπημένους χαρακτήρες, όπως τη Νυμφαδώρα Τονκς, τη Λούνα Λάβγκουντ και πολλούς άλλους, καθώς το Τάγμα του Φοίνικα παρακολουθεί τον Χάρι Πότερ κατά τον πέμπτο χρόνο του στο Χόγκουαρτς.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5758-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30409